

Fragment bij *Door Jou Ben Ik Mij* van Hinke van Abbema

Hoofdstuk 23

De hele straat voor Alexandrium is gevuld met mensen. Het is chaos, alles en iedereen rent door elkaar. Ik hoor geschreeuw.

Paniek.

'Ademen, Jona.'

Ik hoor het, maar ik kan niet doen wat die stem me vertelt. Waarom is het plotseling zo donker?

Die politieagent is er ook, hoe heette hij ook alweer?

Hij komt voor me staan. 'Een paar centimeter naar rechts en dan is het gedaan,' zegt hij.

'Wat is gedaan?' vraag ik. Waarom trilt mijn stem zo?

'En dan heeft hij dus nooit de waarheid over jou geweten. Realiseer je je dat wel?'

'Ademen, Jona.'

Het geschreeuw wordt steeds erger, steeds harder. 'Lucas!' roept mijn moeder. Er klinkt een schot. En dan is er ineens niets meer.

Mijn ogen schieten open en ontmoeten duisternis. Ik vlieg overeind in mijn bed en hap naar lucht. De wekker zegt half vier.

Ik kan dit niet meer. Hoe groot was de kans geweest dat hij er nu niet meer zou zijn, mijn broertje? Ik denk aan hoe hij gisteren met Marouan lachte. Aan hoe hij woensdagavond tegen mijn moeders schouder aan in slaap was gevallen. Dat was dan allemaal niet meer gebeurd.

En dan had hij het nooit geweten.

Ik kan dit echt niet meer.

Mijn hand grijpt de telefoon op het nachtkastje en ik stuur een appje naar Marouan, en dan ook dezelfde naar Eline.

Van: JonavdBroeke
Verzonden: 18-01 03:34

Ik ga het ze vertellen. Vandaag. Ik hou dit geen dag langer
meer uit.

Ik staar naar mijn telefoon, zie dat de berichtjes aankomen. Ze worden niet gelezen, ze slapen natuurlijk. Maar dan springt die van Eline toch op blauw en ze typt terug.

Van: ElinedeRuiters
Verzonden: 18-01 03:35
Oké. Spannend.

Van: JonavdBroeke
Verzonden: 18-01 03:35
Waarom ben je wakker?

Van: ElinedeRuiters
Verzonden: 18-01 03:35
Ik kan niet slapen. Wanneer wil je het vertellen?

Van: JonavdBroeke
Verzonden: 18-01 03:36
Savonds na het eten, denk ik. Dan zitten papa en mama altijd nog even koffie te drinken. Lianne is er dan niet en Luuk kijkt tv. Alleen met Mariël erbij. Wat vind je ervan?

Van: ElinedeRuiters
Verzonden: 18-01 03:36
Lijkt me een goed plan. Zal ik daarna komen?

Van: JonavdBroeke
Verzonden: 18-01 03:36
Is goed

Van: ElinedeRuiters
Verzonden: 18-01 03:36
Het komt goed, Joon. Echt waar. 😊❤️

Marouan antwoordt 's ochtends dat hij het knap van me vindt en of ik wil dat hij langskomt. Ik app terug om te zeggen dat Eline 's avonds komt en als hij dan ook wil komen, ik dat wel fijn zou vinden. Het lijkt me te snel om ze dan te vertellen dat we een relatie hebben, maar hij kan wel gewoon langskomen. Toch? Of is dat raar?

Vlak voor het avondeten ga ik naar Mariëls kamer en klop op de deur. Ze doet hem open op een kier. 'Wat is er?'

'Ik ga het vertellen,' zeg ik zachtjes. 'Aan papa en mama. Zo meteen, na het eten.'

'Nu? Vandaag?'

'Ja. Waarom niet?'

'Ik weet niet, Jona,' zegt ze fronsend. 'Na alles wat er gebeurd is de afgelopen weken?'

'Juist daarom,' reageer ik. 'Ik wil dat ze het weten. Ik wil niet meer liegen, ik wil eerlijk zijn. Ik kan het niet meer.'

Ze wrijft met haar handen in haar ogen, alsof ze heel moe is, maar knikt. 'Na het eten?'

'Ja, als Lianne naar club is en Luuk tv kijkt. Wil jij erbij zijn?'

'Als je dat wilt.'

Ze geeft me een bemoedigende glimlach, net op het moment dat mijn moeder beneden aan de trap roept dat het eten klaar is. Mariël rolt met haar ogen. 'Ze kan toch gewoon appen, in plaats van schreeuwen.'

Aan tafel probeer ik te eten, maar mijn keel zit dicht. In mijn hoofd ben ik de dialoog al aan het voeren. Hoe ga ik het zeggen straks? Wat ga ik precies zeggen? En hoe gaan ze reageren? Allerlei scenario's passeren de revue: slaande ruzies, huilende ouders, of de meest onwaarschijnlijke, dat ze het prima vinden. Die leg ik meteen naast me neer, dat kan natuurlijk nooit een optie zijn. Of wel?

Mijn moeder noemt mijn naam. Ik vind mezelf terug op een keukenstoel met een bord voor mijn neus, nog halfvol met boerenkool. 'Wat?' vraag ik verschrikt.

'Waar ben jij met je hoofd vandaag? Moet je niet meer eten?' vraagt ze.

Ik prik een stuk rookworst op mijn vork, maar laat hem vervolgens op het bord liggen. Mijn maag is een steen en het eten dat er al wel in zit lijkt op die steen rondjes te draaien met als enige doel me misselijk maken. 'Geen honger,' deel ik mee.

Dan zie ik pas dat de rest al aan het toetje is begonnen. Mariël kijkt me aan vanaf de overkant van de tafel en tikt met haar voet tegen de mijne aan. Ik denk dat ze me ermee wil geruststellen of zo, maar dat komt er bij mij, net als de stampot, niet in.

Als Lucas en Lianne vertrokken zijn, zet mijn vader koffie terwijl mijn moeder met Mariël de vaatwasser inruimt. Ik draai ondertussen cirkeltjes met mijn vingers op tafel.

'Hoe gaat het op de uni?' vraagt mijn vader.

'Wel goed.'

'Is Nick nu met een andere studie begonnen?'

'Per 1 februari.'

De koffie komt op tafel en mijn moeder en Mariël gaan weer zitten.

‘Gezellig dat jullie even blijven,’ vindt mijn moeder. ‘Normaal heeft iedereen altijd zo’n haast om na het eten weg te komen.’

Ze kijkt van mij naar Mariël en leest overduidelijk de spanning van onze gezichten af. ‘Is er iets?’

Ik staar naar de groeven in het hout van de tafel en probeer de niet bestaande blokkade in mijn keel weg te slikken. Mariël legt haar handen voor zich op tafel en raakt mijn vingers aan. ‘Jona wil iets vertellen. Toch, Jona?’

Voorzichtig kijk ik op en mijn ogen ontmoeten de vragende blik van mijn ouders. ‘Wat is er?’ vraagt mijn moeder aanmoedigend.

Ik ga naar voren zitten, mijn handen in elkaar verstrengeld. Ze zijn warm en klam. Mijn hart bonst, ik voel hem in mijn keel zitten. Kan dat eigenlijk? Ik probeer te slikken, maar dat lukt nog steeds niet.

‘Ik... ehm. Ik moet iets zeggen.’

Mijn ouders kijken me verbaasd aan. Ik probeer mijn gedachten te ordenen. De haartjes op mijn armen staan rechtop, ik ben me heel erg bewust van hun ogen die op mij gericht zijn.

‘Toe maar,’ fluistert Mariël.

‘Ik... ik.’ Ik krijg het er niet uit.

‘Zeg het maar,’ zegt mijn moeder nu.

Ik haal nog één keer diep adem voordat mijn wereld verandert en dan gooi ik het eruit. ‘Ik val op jongens. Ik ben homo.’

Dit is het dan. Ik heb het gezegd en kan het niet meer ongedaan maken. Al mijn spieren spannen zich tegelijk aan. Ik kijk naar mijn ouders. Mijn moeders hand gaat heel langzaam naar haar mond en mijn vader zit stil als een standbeeld.

Het is of de tijd gestopt is.

En ik weet niet meer hoe ik moet ademen.

‘O, jongen toch,’ zegt mijn moeder door haar hand heen.

Mijn vader schudt zijn hoofd. ‘Weet je dat zeker?’

Ik knik en haal heel voorzichtig weer wat lucht naar binnen. Mijn vader kijkt nu naar Mariël. ‘En jij wist het al?’

‘Een tijdje,’ zegt ze.

Mijn moeder haalt haar hand van haar mond en strekt haar arm naar me toe. Ik leg mijn hand in de hare en ze knijpt zachtjes. ‘Wat goed dat je ons dat verteld hebt,’ zegt ze. ‘We komen er vast wel uit met z’n allen.’

‘Ja.’ Ik weet niet precies waar we dan uit moeten komen, maar ‘ja’ lijkt me de meest logische reactie.

Mijn vader knikt en even ben ik heel opgelucht dat ze niet boos zijn of teleurgesteld of iets in die trant. Alleen een beetje geschrokken, maar dat had ik ook wel verwacht. Mariël glimlacht naar me en we nemen alle vier een slok koffie.

‘Maar misschien is het wel helemaal niet zo,’ zegt mijn vader opeens. ‘Want het kan gewoon zijn dat je nog niet het juiste meisje hebt ontmoet.’

Mariël schudt haar hoofd. ‘Zo werkt dat niet, pap.’

‘Dat kan toch best?’ Hij kijkt naar mij, verwachtingsvol. ‘Ik bedoel, je bent nog maar net negentien en er zijn nog genoeg meisjes om te leren kennen. Ik was ook negentien toen ik je moeder leerde kennen op de studentenvereniging.’

Oké, ik heb geen idee hoe ik hierop moet reageren. Gelukkig schiet Mariël nog een keer te hulp.

‘Papa, gay zijn heeft niet te maken met wel of niet het juiste meisje tegenkomen. Jona valt niet op meisjes.’

Mijn moeder schenkt ons een tweede kop koffie in, ik zie dat mijn vader zich schrap zet. Hij richt zich op Mariël nu. ‘Je weet helemaal niet of dat wel zo is. Geloof mij maar, als Jona het juiste meisje tegenkomt, is hij zo om. Ik heb het eerder meegemaakt.’

Mariël schudt haar hoofd en haalt haar schouders op naar mij, zo van ‘sorry, ik heb het geprobeerd.’ Mijn vader heeft ondertussen de krant gepakt en is begonnen met lezen. Kennelijk zijn we uitgepraat.

‘Komt Eline nog?’ vraagt Mariël zachtjes.

‘Ja, straks. Met de boeken.’

‘Nou, dan moeten we het er later nog maar een keer over hebben,’ vindt Mariël.

Ik sta op om de kamer uit te lopen. Mijn moeder pakt mijn hand vast als ik langs haar loop en glimlacht naar me. ‘Het komt wel goed,’ zegt ze.

Boven op mijn kamer loop ik het gesprek een paar keer na. Ze werden niet kwaad, maar ze hebben het ook niet begrepen. Zo frustrerend. Het voelt alsof ik het nog een keer moet overdoen.

Een uur later klopt er iemand op mijn deur. Eline komt binnen met een plastic tas met de boeken erin. ‘Hoe ging het?’

Ze ploft naast me op de bank. Ik haal mijn schouders op. ‘Op zich wel oké. Mijn moeder zei dat we er wel uit zouden komen, wat dat ook maar betekenen mag. Maar tot mijn vader is het niet echt doorgedrongen, volgens mij.’

Ik vertel haar wat mijn vader zei. Ze slaakt een diepe zucht. ‘Zullen we het nog een keer met ze bespreken?’

‘Dat lijkt me een goed idee. Maar even wachten tot Marouan er is, ik heb hem verteld wat er gebeurd is. Hij appte net dat hij de winkel nog moet afsluiten, maar dan komt hij hierheen. Misschien moeten Lucas en Lianne er ook maar bij zijn, dan weten die het ook meteen.’

‘En hoe ga je dat doen met Marouan? Gaan jullie vertellen dat jullie een relatie hebben met elkaar?’

Ik schud mijn hoofd en voel de spanning weer in mijn buik terugkomen. ‘Dat lijkt me iets te veel voor één avond.’

Beneden wordt de voordeur dichtgeslagen. We horen Lianne de trap op lopen naar haar kamer. Ik check mijn horloge, het zal nog wel een kwartier duren voor Marouan hier is vanuit zijn werk.

‘Ik ga Mariël er ook maar weer bij vragen,’ zeg ik tegen Eline.

Even later sta ik weer op Mariëls deur te kloppen en weer opent ze hem op een kier. Hoe déjà vu wil je het hebben?

‘Marouan komt zo,’ zeg ik. ‘En Lianne is er nu ook. Dus we gaan op herhaling, oké?’

‘Oké.’

‘Wil jij anders Lianne vragen om mee te gaan naar beneden?’ vraagt Eline haar. ‘Dan kan Joon zich concentreren op wat hij moet zeggen.’

‘Sjonge, zo officieel allemaal,’ zucht Mariël. ‘Wat een gedoe.’

‘Weet ik ook wel,’ snauwt ik. ‘Ik kan er niks aan doen dat het een gedoe is. Ik wil juist helemaal geen gedoe.’

‘Rustig maar,’ zegt ze. ‘Ik neem haar wel mee.’

Eline en ik lopen naar beneden, waar Eline in de keuken thee voor ons zet. Ik ijsbeer wat rond, probeer te letten op mijn ademhaling. Het gaat goed komen. Er is niks aan de hand. Niks. Daarnet reageerden ze goed, dus dat gaat nu niet ineens anders zijn. Toch heb ik een voorgevoel dat er meer zit achter die ontkenning van mijn vader. Hij wil het niet weten.

Eindelijk gaat de deurbel. Voor Mariël het teken om de trap af te komen met een chagrijnig kijkende Lianne. ‘Waarom moet ik mee? Ik zit te Facetimen met Senna.’

Eline opent de voordeur. Marouan komt binnen en glimlacht naar me, waardoor ik een beetje ontspan. Ik ben niet alleen. Op dat moment gaat de kamerdeur open. ‘Wat een drukte hier in de gang,’ zegt mijn moeder. ‘Hé, Marouan. Leuk dat je er bent.’

In de woonkamer gaat Mariël in de leunstoel zitten en Marouan, Eline en ik op de bank. Eline in het midden. Lucas, die naast mijn vader op de bank zat, pakt zijn boek en gaat op de leuning van Mariëls stoel zitten om haar te vertellen wat hij net gelezen heeft.

Lianne zakt achterover op de andere bank naast mijn vader, met haar armen over elkaar en haar lippen samengeperst.

‘Wat is er?’ vraagt mijn vader aan haar. ‘Weet ik veel,’ zegt ze. ‘Ik moest mee van Mariël.’

Mijn ouders kijken nu allebei naar mijn oudste zus. ‘Wat is er aan de hand?’

Mariël maakt een hoofdbeweging naar mij. ‘We moeten het nog even hebben over wat Jona net na het eten vertelde.’

‘Wat dan?’ vraagt Lianne.

Ik kijk mijn jongere zusje aan, benieuwd naar wat ze gaat zeggen. ‘Ik heb papa en mama vanavond verteld dat ik niet op meisjes val, maar op jongens.’

‘Ooo?’ zegt ze, haar ogen wijd opensperrend. ‘Je bent gay!’

‘Ja.’

‘Cool.’

Lucas kijkt op van zijn boek en knikt instemmend, maar mijn vader schudt zijn hoofd. ‘Cool? Hoe kom je daar nou weer bij?’ zegt hij. ‘Nogmaals, volgens mij is het helemaal niet zo.’

Ik voel mijn ademhaling stokken. Hoe moet ik hem er nou van overtuigen dat het wel zo is?

Eline legt haar hand op mijn schouder. ‘Ademhalen, Jona,’ zegt ze.

Ik open mijn mond en de lucht stroomt binnen, te veel tegelijk.

‘Meneer Van den Broeke, waarom zegt u dat het niet zo is?’ vraagt ze aan mijn vader. ‘Jona weet dat zelf toch het beste, of hij gay is of niet.’

‘Ik vind het onzin, Jona!’ zegt mijn vader, zijn stem klinkt te hard in de stilte.

Mijn handen trillen. Wat moet ik hierop zeggen? Ik weet het niet. Ik weet niks meer. Ik zie zwarte vlekken en sterretjes voor mijn ogen.

‘Het is geen onzin,’ zegt Eline.

‘Maar hoe kom je daar dan toch bij?’ vraagt mijn vader aan mij. ‘Hoe weet je dat dan?’

Die vragen. Ik kan er geen antwoord op geven. Mijn longen krijgen geen lucht meer, de zwarte vlekken worden groter, het trillen wordt erger. Even ben ik bang dat ik ga flauwvallen, maar dan voel ik Marouan. Hij heeft achter Eline langs zijn hand op mijn rug gelegd en wrijft kleine cirkels over mijn onderrug. Ik knijp mijn ogen dicht en focus me op de warmte die er vanaf komt en door mijn shirt mijn lijf in sijpelt.

‘Wat krijgen we nou?’ roept mijn vader. Mijn ogen vliegen open. Hij is overeind gesprongen en steekt een vinger uit naar Marouan. ‘Zit jij nou aan mijn zoon?’

Er klikt iets in me. Alsof er verschillende dingen op hun plaats vallen. De vlekken zijn weg, ik zie weer helder, ik adem weer normaal. Binnen een fractie van een seconde ben ik overeind en heb mezelf voor Marouan geplaatst, recht tegenover mijn vader. Hij lijkt het niet te zien, hij kijkt langs me heen naar mijn vriend.

‘Zit jij aan hem?’ roept hij. ‘Blijf van mijn zoon af. En mijn huis uit, nu!’

‘Doe even normaal, pap,’ zeg ik. Ik voel me heel rustig ineens.

Marouan staat op. ‘Misschien kan ik beter gaan,’ zegt hij, achter me.

Ik draai me om en leg een hand op zijn schouder. ‘Ja, laten we gaan.’ Uit deze situatie weg.

Samen lopen we naar de gang en bij de deur kijk ik over mijn schouder. ‘Ga je mee, Lien?’

Eline springt op. Mijn vader staat nog steeds halverwege de kamer. ‘Jonathan, kom onmiddellijk terug.’

Marouan staat al in de gang en pakt onze jassen. Eline glipt langs me heen. Ik kijk mijn vader aan. ‘Dat dacht ik niet.’ Dan sluit ik de kamerdeur en loop met Marouan en Eline het huis uit.

Buiten wijst Marouan ons zijn auto. ‘Gaat het?’ vraag ik hem. ‘Moet ik rijden?’

Hij glimlacht naar me. ‘Met mij gaat het prima. Ik denk dat het beter is als ik rij.’

‘Ja,’ zegt Eline, terwijl we de auto instappen. ‘Jij moet niet achter het stuur. Je staat te trillen als een rietje.’

Ze heeft gelijk. Tot mijn verbazing is het trillen weer terug, nu we het huis uit zijn. Ik laat me achterover zakken in de rijdersstoel. Voor het eerst ben ik blij dat Marouan zo’n roekeloze rijder is. Hij trekt op en scheurt de straat uit. Weg hier.

‘Nou. Dat ging fantastisch,’ zegt Eline vanaf de achterbank.

Ik draai me om en kijk haar aan. Ze haalt haar wenkbrauwen op en dan barsten we alle twee in lachen uit. ‘Het ging echt heel goed.’

Marouan schudt lachend zijn hoofd. ‘Jullie zijn gek.’

We belanden bij Marouan thuis op de bank en drinken een paar biertjes. Eline gaat bij een vriendin slapen, die woont vlakbij, zegt ze. Aan het einde van de avond brengen we haar weg, twee straten verderop. Op de terugweg sla ik mijn arm om Marouans middel en hij doet hetzelfde bij mij.

‘Volgens mij hebben we nog nooit samen zo door Rotterdam gelopen,’ merkt Marouan op.

'Het maakt nu niet meer uit,' reageer ik. 'Iedereen weet het nu.'

'Niet iedereen,' zegt hij.

Ik haal mijn schouders op. 'Het is vreemd. Het had niet slechter kunnen gaan, maar toch voel ik me opgelucht nu de waarheid eruit is. Ik ben benieuwd hoelang dat gaat duren.'

Niet lang. In Marouans bed lig ik naar het plafond te staren. Hij ligt naast me, rustig ademhalend, slapend, dromend. Telkens opnieuw herhaal ik het gesprek met mijn ouders in mijn hoofd. Dat tweede gesprek in de woonkamer. Wat ik gezegd heb, wat mijn vader gezegd heeft, wat mijn moeder vooral niet gezegd heeft. Niks heeft ze gezegd. Helemaal niks. En dat terwijl ze eerder nog geloofde dat het allemaal wel goed zou komen.

En dan: wat ik had moeten zeggen, wat mijn vader had moeten zeggen, wat mijn moeder had moeten zeggen. Iets in me kan niet geloven dat ze gereageerd hebben zoals ze deden. Ze houden toch van me? Toch? Het enige wat ik voel is de afwijzing. De schrik ook en de angst in mijn moeders ogen. Waar is ze bang voor? Voor wat de mensen zullen zeggen? De dominee, de kerk, mijn familie? De afkeuring?

Hoe moet ik ooit nog met Marouan bij ons thuiskomen na de reactie van mijn vader. Hij was zo boos. Wat had hij gedaan als ik niet tussen hen in was gaan staan? Had hij hem geslagen? Dat was onvergeeflijk geweest. Nu ik er zo over nadenk, heb ik geen idee hoe het nog goed moet komen. Er lijkt een onoverbrugbare kloof te zijn ontstaan tussen hen en mij.

Ik draai me voor de zoveelste keer op mijn zij en staar naar de slapende contouren van mijn vriend. Mijn vriend. Mijn ouders hebben geen idee hoe belangrijk hij is voor mij. Wat voor steun hij was in de afgelopen weken. Wat zou hij ervan vinden? Hij zei toen in Delft dat hij het belangrijk vond wat mijn ouders over hem dachten. Wat heb ik hem aangedaan?

Hij draait zich om en opent zijn ogen.

'Hey,' zegt hij, als hij me ziet kijken. 'Kun je niet slapen?'

Ik schud mijn hoofd.

Hij komt overeind en leunt op zijn ellebogen. 'Wil je praten?'

'Waarover?' zeg ik nukkig. 'Over dat mijn vader een klootzak is? Of over het feit dat ze je nooit zullen accepteren?'

'Dat weet je toch niet?' vraagt hij.

Ik zucht diep. 'Ik sleep jou mee in een situatie waarin jij helemaal niet wilt zijn.'

'Jawel hoor, ik wil wel in deze situatie zijn.'

'Nee. Jij wilt een relatie met iemand wiens ouders jou accepteren.'

'Nee,' antwoordt hij. Hij legt zijn hand op mijn wang. 'Ik wil een relatie met jou. Het kan mij geen zak schelen wat jouw ouders ervan denken.'

'Dat zei je in Delft anders niet,' zeg ik.

Hij grinnikt. 'Lieve Jonathan. In een ideale wereld vinden jouw ouders mij fantastisch. Maar we leven niet in een ideale wereld. Ik ben allang blij, geloof me, allang blij, dat ik jou gevonden heb en dat je hier bent. Oké? Je hoeft niet voor mij te denken en je hoeft je geen zorgen om mij te maken.'

Hij trekt me naar zich toe en ik verberg mijn gezicht in zijn shirt. 'Oké?' vraagt hij.
'Oké.'

Belevingsopdrachten

Klik op onderstaande afbeelding/link om het bijbehorende filmpje te bekijken:

<https://jongejury.nl/boeken/door-jou-ben-ik-van-mij-hinke-van-abbema>

Opdracht 1

Meteen in het begin van het fragment merk je dat Jona op jongens valt en niet op meisjes. Jona groeit op in een gezin waarin het geloof een belangrijke rol speelt. Jona's ouders zijn erg gelovig, het gezin gaat regelmatig naar de kerk en de kinderen zitten op clubjes die vanuit de kerk georganiseerd worden. In het fragment gaat Jona vertellen dat hij op jongens valt.

1. Hoe gaat hij om met de situatie?
2. In hoeverre vormt het geloof een extra barrière?
3. Wat vind je van Jona's aanpak om thuis te vertellen over zijn homoseksualiteit?
4. In wie kun jij je het beste inleven? Hoe komt dat?
5. Wat vind je van de reactie van de vader? Leg je antwoord uit.
6. Welke tips zou je Jona willen geven als het gaat om zijn omgang met zijn homoseksualiteit?
7. Doet jullie school mee aan Paarse Vrijdag of is er bij jullie op school een Gay-Straight Alliance (GSA)? Waarom denk je dat dat belangrijk is?
8. Bekijk dit filmpje: https://www.youtube.com/watch?v=jb-1yU9_Xbw.

9. Bedenk naar aanleiding van het boek en het filmpje een kleine actie om acceptatie van LHBTI op een positieve en goede manier onder de aandacht te brengen binnen school. Bespreek met je docent of je de actie ook kunt uitvoeren.

Opdracht 2

Schrijf een appgesprek uit dat Jona met zijn moeder gevoerd zou kunnen hebben na afloop van deze moeilijke avond, waarop Jona heeft verteld dat hij op jongens valt. Zijn moeder heeft zich tijdens het gesprek steeds wat afzijdig gehouden.

In het appgesprek laat zijn moeder meer weten hoe zij erover denkt. Dit mag je zelf verzinnen. Je schrijft ongeveer twintig berichtjes vanuit Jona en ook ongeveer twintig berichtjes van Jona's moeder. Uiteraard zijn de berichtjes ongeveer om en om geschreven, zoals bij een normaal appgesprek.